

seskommune. Man skal ikke smaaligt spørge om: Hvor er du født, hvor har du hjemme, hvor er du forsørgelsesberettiget? Man maa stille disse Folk saaledes, at de virkelig er i Stand til at erhverve det fornødne. Derved vil vi skabe en bedre Moral end den, der skabes gennem Understøttelse. Jeg ved ganske vist, at saa faar Samfundet ogsaa Pligt til at skaffe dem Arbejde, der ikke kan skaffe sig det selv. Og der er for os en Pligt til at faa Lønnen ordnet saaledes, at vi derigennem kan blive fri for de evige Arbejdsuroligheder. Vi er der inde paa et Spor, og jeg mener et godt Spor, som bør forfølges videre. Vi sidder her i Rigsdagen og bestemmer Lønninger for Statens Tjenestemænd; hvad er da mere naturligt end, at vi kunde have et staaende Udvalg, der sammen med Arbejdere og Arbejdsgivere kunde bestemme Lønvilkaarene for Arbejderne, saaledes at man ikke skal vente, indtil disse Uroligheder kommer, og saaledes at Lønnen til enhver Tid staar paa Højde med, hvad Livsfornødenhederne koster. Derved vilde meget være vundet. Dem, der af en eller anden Grund ikke føler sig forpligtede til at arbejde, Snylterne paa Samfundet, har vi ingen Forpligtelse til at understøtte, naar de er friske og raske. Naar de nødvendige Betingelser er til Stede, maa enhver søge at opfylde de Krav, der stilles til dem.

Dernæst har jeg et Spørgsmaal til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Vi har et Smertensbarn derude i Vestjylland. De kender det alle sammen, jeg behøver bare at nævne Ordet, det er Hvide Sande. Jeg vilde gerne vide, om der paa-tænkes en endelig Ordning af Afløbet fra Ringkøbing Fjord, om vi kan vente at faa fremsat et Lovforslag i den Retning her i Tinget; der ventes paa en Ordning af den Sag ude paa Vestkysten.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) omtalte, at der var blevet taget særligt Hensyn til det lille Landbrug, idet Bestemmelsen om, at de første 2 800 Kr. af Ejendomsskylden er skattefri, i særlig Grad kommer det lille Landbrug til gode (N. Neergaard: Det er 12 800 Kr.). Det har det ikke været før. Det næste Punkt i samme Retning, som det ærede Medlem anførte, var dette, at der ogsaa var taget særligt Hensyn til det lille Landbrug ved den nu-gældende Kornordning. Jeg tror ikke, der skal tales saa meget om dette. Det Fradrag, som de smaa Ejendomsbesiddere har faaet, har de store Ejendomsbesiddere ogsaa faaet, saa begge Klasser er stillede akkurat lige; for det skal vel ikke være Meningen, at Fradragets Størrelse skal være procentvis efter

Ejendommens Størrelse, det skal vel ikke være Meningen, at Fradragssummen skal udgøre en lige stor Procentdel af de smaa som af de store Ejendomme.

Karen Ankersted: Den højtærede Justitsministers Omtale af Nyborg Straffeanstalt og Arbejdsforholdene derovre var mig en stor Skuffelse. Det var, som om den ærede Justitsminister helst hurtigst muligt vilde bort fra det Spørgsmaal og blive fri for at tænke eller tale mere om det. Ministeren sagde: Nu har der været ført Diskussion om den Sag gennem 5—6 Aar, og nu maa vi helst se at komme til Ende med den. Jeg er nu af en ganske anden Mening; jeg mener, at saa længe den Straffeanstalt bestaar, kan Diskussionen egentlig ikke nogen Sinde ophøre om den, fordi der stadig maa sørges for, at Arbejdsforholdene virkelig er af en saadan Beskaffenhed, at Hensigten med Anstalten naas. Hvad angaar Arbejdet derovre, kom det tydeligt frem ved Forhandlingen om Lovforslaget om Straffeanstaltens Udvidelse, at Arbejdsforholdene ikke var, som de burde være. Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) fremdrog den Ensformighed og den Kedsommelighed, der var over Arbejdet. Det var det, jeg paa-talte, idet jeg krævede, at der maatte gøres noget for at faa dette Forhold forandret. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Justitsminister, naar han siger, at vi ved Arbejdet indenfor Straffeanstalten ikke kan tage Hensyn til privat Arbejde udenfor Straffeanstalten. Man maa naturligvis, naar man virkelig vil bringe noget ud af Arbejdet og Opholdet i Straffeanstalten, give alt det Arbejde, man paa nogen Maade kan skaffe, til Fangerne.

Den højtærede Justitsminister sagde — og det var særlig rettet til mig —, at man paa 6 Maaneder ikke kunde uddanne Haandværkere i Fag, hvortil man ellers brugte 4—5 Aar. Nej, det er jeg ganske klar over, og det kunde aldrig falde mig ind at tro, at man derovre kunde arbejde paa en ganske anden Maade end ude omkring. Men det var jo heller ikke det, jeg mente. Jeg bad om, at der maatte blive taget det Hensyn til de Mennesker, der var saa ulykkelige at være kommet ind paa Anstalten for første Gang, at de blev sat til noget Arbejde, der passede for dem, og at man, hvis de ikke naaede at blive dygtige nok til at kunne ernære sig ved det Arbejde, da efter deres Løsladels fra Straffeanstalten vilde støtte dem saaledes, at de ikke skulde være hen-viste til at falde tilbage til Forbrydelsen,